

Πώς η παρουσίαση ενός βιβλίου ανακίνησε τη συζήτηση γύρω από τη διαμόρφωση ενιαίου ευρωπαϊκού τόξου στο σημερινό πολιτικό τοπίο

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ Ν. ΜΑΝΙΑΤΗ

Σύμφωνα με μια οπτική, ο «ευρωπαϊκός συναγερμός» ιδρύθηκε και επιβίωσε μία εβδομάδα. Την εβδομάδα πριν από το δημοψήφισμα του Ιουλίου του 2015. Μετά τη συνθηκολόγηση Τσίπρα, μόνοι «μένουμε Ευρώπη» ψάχνουν. Κι αν μεπερδευτήκατε, ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Την εβδομάδα που μας πέρασε η παρουσίαση του βιβλίου «Το νησί που φεύγει, 121+1 κείμενα για την ελληνική κρίση» (Εκδ. Παπαδόπουλος) του καθηγητή Γιώργου Παγουλάτου, ανακίνησε μια συζήτηση που καλά κρατεί. Είναι η συζήτηση γύρω από τη διαμόρφωση ενιαίου ευρωπαϊκού τόξου. Για τις ανάγκες του κειμένου μας και εμπνεόμενοι από βετεράνους του αστικού πολιτικού συστήματος, ας ονομάσουμε τον άυλο πολιτικό σχηματισμό «ευρωπαϊκό συναγερμό». Κι ας σημειώσουμε, για να βοηθήσουμε την κουβέντα, πως η παρουσία και οι ομιλίες εξεχόντων προσώπων του σημερινού πολιτικού τοπίου

Τα λόγια του Κυριάκου, «ή εγώ ή ο Τσίπρας, ή με εμάς ή με τον ΣΥΡΙΖΑ» τερμάτισαν γρήγορα μία σειρά προσδοκιών

στην προαναφερόμενη παρουσίαση πρόσθεσαν σεναριολογία στα δημοσιογραφικά γραφεία. Μέχρι και για «τρόικα εσωτερικού» υπό ιδρυση διαβάσαμε σε μια εποχή ρευστότητας κατά την οποία κύκλοι αναζητούν νέες διαιρέσεις για να οικοδομήσουν νέες ρητορικές.

Ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης Κυριάκος Μητσοτάκης, ο Βαγγέλης Βενιζέλος (με την ιδιότητα του πρώην αντιπροέδρου της Κυβέρνησης), ο Σταύρος Θεοδωράκης, ο συγγραφέας Χρήστος Χωμενίδης και ο συγγραφέας του βιβλίου μπήκαν στο ίδιο κάδρο, στην Τεχνόπολη. Και η παρουσία του καθενός άναψε την κούρσα της σημειολογίας. Τι ζητάει και τι ψάχνει ο καθένας; Υπάρχει δυνατότητα ενός «μετώπου της λογικής» κατά του «λαϊκισμού» του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ;

«Η εγώ ή ο Τσίπρας, ή με εμάς ή με τον ΣΥΡΙΖΑ». Τα λόγια του Κυριάκου, βέβαια, τερμάτισαν γρήγορα μία σειρά προσδοκιών ή απλώς υπενθύμισαν τη σημερινή συγκυρία. Ο πρόεδρος της ΝΔ εξάλλου είναι ο μόνος που έχει σαφή στόχευση: είναι επικεφαλής του κυρίαρχου αντιπολιτευτικού πόλου. Ηγείται της αντικυβερνητικής πλατφόρμας. Και επίμονα θέλει εκλογές. Απλά. Ο ίδιος ο δημοσκοπικός καλπασμός του κόμματός του διαφοροποιεί τη συγκυρία. Βασικό: τον θέτει αρχηγό της αντι-ΣΥΡΙΖΑ ψήφου. Αυτό πρακτικά σημαίνει πως όποιος δεν θέλει ΣΥΡΙΖΑ και ταυτόχρονα θέλει ευρώ, στηρίζει δυνάμικα τη ΝΔ του Κυριάκου. Προς τι λοιπόν

Η κοινή παρουσία των Κυριάκου Μητσοτάκη, Βαγγέλη Βενιζέλου και Σταύρου Θεοδωράκη στην πρόσφατη παρουσίαση του βιβλίου του καθηγητή Γιώργου Παγουλάτου με τίτλο «Το νησί που φεύγει, 121+1 κείμενα για την κρίση» πρόσθεσε σεναριολογία στα δημοσιογραφικά γραφεία

τα σενάρια, οι συζητήσεις, ίσως και τα δημοσιογραφικά σενάρια για «κόμμα του Ναι»;

ΟΙ 58 ΚΑΙ Η ΕΛΙΑ. «Μια παρουσίαση βιβλίου έγινε. Και ο καθείς είπε τα δικά του. Το πιο πολύ που μπορείς να υποθέσεις είναι πως ο Κυριάκος θα δεχθεί κάποιους κεντρογενείς στα ψηφοδέλτιά του» μου λέει ο Χρήστος Χωμενίδης, που βρίσκεται μόνιμα στο κέντρο των διεργασιών του «ευρωπαϊκού συναγερμού». Ο ίδιος, «εναργής πολίτης» όπως δηλώνει και σαφέστατα συνεπής στη φιλευρωπαϊκή του προσήλωση, συνοψίζει όλο αυτό τον κόσμο που από το πρώτο Μνημόνιο και μετά τον μετασχηματισμό του πολιτικού συστήματος εργάζεται ή σκέφτεται με όρους ευρωπαϊκού μετώπου. Βεβαίως, θεωρητικά αν θέσουμε ως εκκίνηση των παραπάνω διεργασιών την Κίνηση των 58 στο Ακροπόλ (2013), οφείλουμε να σκιαγραφήσουμε το εντελώς διαφορετικό σημερινό τοπίο. Κατ' αρχάς, οι 58 ήταν ένα εγχείρημα που αφορούσε την

Κεντροαριστερά. Η Ελία, α λα ελληνικά, βέβαια μαράθηκε αμέσως. Το αποτέλεσμα, εκτός της απογοήτευσης πολλών, ήταν και η επιτάχυνση της ίδρυσης του Ποταμού. Ο Χωμενίδης ήταν ο 59ος που τότε δεν υπέγραψε για την Κίνηση. «Είχα βρει το κείμενο σχοινοτενές και άκυρο. Οι 58 αμέσως οδηγήθηκαν σε αδιέξοδο και Το Ποτάμι που προέκυψε, είχε την μοίρα όλων των κομμάτων που ξεκινάνε με φόρα και προσγειώνονται ανώμαλα» λέει.

Από τότε τα πράγματα άλλαξαν μέσα στη θύελλα των γεγονότων. Ο καλπασμός και η διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ αναδιαμόρφωσαν τα διλήμματα. Αν προσθέσουμε τον δημιουργικό οπορτουניσμό, τα γεύματα διαφόρων ελιτιστών που είναι βαθιά αποσπασμένοι από την πραγματικότητα, το Κέντρο που συρρικνώθηκε μαζί με τα μεσαία στρώματα και το πρώτο συγκλονιστικό επτάμηνο Τσίπρα που δοκίμασε την προοπτική της χώρας, μπορούμε σήμερα πιο καθαρά να καταλάβουμε γιατί η ΝΔ πήρε πάνω της

όλη την αντικυβερνητική ευθύνη. Οι ορφανοί φύλαρχοι του εκσυγχρονισμού, διάφοροι που έχουν μερίδιο ευθύνης για τον δικομματισμό των σαράντα χρόνων, αστέρες των αστικών σαλονιών και καθηγητές-σύμβουλοι που δεν έπεσαν σε τίποτε μέσα, έφτιαξαν άτσαλα ένα άτυπο «κόμμα» που σήμερα απλώς διεκδικεί μια θέση πλάι ή μέσα στον πόλο Κυριάκου.

ΤΑ ΤΑΜΠΟΥ ΕΠΕΣΑΝ. Η συνθηκολόγηση Τσίπρα το καλοκαίρι του 2015 και η εφαρμογή του Μνημονίου ανακάτεψε ακόμη περισσότερο την τράπουλα. Αν για μια εβδομάδα προ του δημοψηφίσματος υπήρχε όντως ευδιάκριτο ερώτημα και διαίρεση - δίλημμα τύπου Ναι ή Όχι, πλέον τα ταμπό έχουν πέσει. «Σήμερα, πολιτικά το Μνημόνιο έχει ξεπεραστεί. Οι μετατοπίσεις στην κοινωνία γίνονται σιωπηλά» προσθέτει ο Χωμενίδης. Σε μια αργόσυρτη μεταμνημονιακή εποχή, ο Κυριάκος έθεσε το νέο ερώτημα: «Επάνω στην αλήθεια θα στηριχθεί ο νέος πατριωτισμός, τον οποίο εμείς υπηρετούμε και υψώνουμε ως αντίπαλον δέος στον λαϊκιστικό εθνικισμό που μας καταστρέφει». Αν σήμερα ο Σταύρος Θεοδωράκης κάθεται πάνω σε ένα κόμμα-παγόβουνο που λιώνει. Αν ο Βενιζέλος μοιάζει κουρασμένος - «έχει πετύχει εντυπωσιακά την αλλαγή στον τρόπο που τον βλέπουν οι άλλοι. Διαρκώς δικαιώνεται» σημειώνει ο Χωμενίδης - αλλά και ακροβατεί ως ξένο σώμα στο ΠΑΣΟΚ. Η παρουσίαση του βιβλίου απλώς υπενθύμισε πως τα πολιτικά σχέδια εκπονούνται από κόμματα και κοινωνικές συμμαχίες. Και αυτό έχει τεράστια διαφορά από group therapy και TEDx για συνταξιούχους των ιδεών.

Φούντωσαν τα σενάρια για το κόμμα του Ναι